

Demir Demirev – poet, Dimitrovgrad / Zlato pole

In Memory of a Friend

Демир Демирев – поет, Димитровград / с. Злато поле

В памет на един приятел

Имах щастливата възможност за първи път да се срещна и запозная с Вихрен Чернокожев през месец май на 2000 година. Беше по време на Димитровградските дни на поезията. Тържествата бяха посветени на 70-годишнината от рождението на Пеньо Пенев. Вихрен пристигна заедно със съпругата си Росица и аз трябваше да им помогна да се настанят в местния хотел. Вечерта мина прекрасно сред много приятели и нови запознанства. В следващите два дни се проведе научна конференция с доклади от бележити наши литературни критици, поети и писатели за творчеството и живота на Пеньо Пенев. Тогава Вихрен изнесе бележитата своя лекция „Кой самоуби Пеньо Пенев“. Творчески и зряло той сподели своите виждания за Пено Пенев в по-нов аспект.

След тази среща връзката ми с Вихрен прерасна в приятелство, което продължи до неговата кончина. Почти при всяко пристигане в София гостувах на семейство Чернокожеви в квартал „Мусагеница“. Получавах много книги от наши и чужди автори.

Разбира се, той ми е гостувал и в Димитровград и в родното ми село Злато поле. Беше приятно да споделям с него своите нови стихотворения, да беседваме по литературни въпроси.

Вихрен Чернокожев стана и редактор на две от моите стихосбирки. Първата – „Невидимото ще узрее в есента“, и втората – „Говори облакът“, а на третата даде заглавието – „Злато поле – „Париж“. Имаше си една слабост към Злато поле и често в разговори ме разпитваше за него. Познаваше почти всички димитровградски творци. Дори и да е бил най-много натоварен, никога не ми е отказвал консултации по даден стихотворен или литературен проблем. Заедно направихме представяне на мои стихосбирки в Злато поле, Хасково, Димитровград. Последното представяне бе в София в Унгарския културен център.

В знак на благодарност към него, аз му посветих две стихотворения, за които той ми благодари сърдечно. Ето ги и тях:

СУТРЕШНА МАРАНЯ

На Вихрен Чернокожев

Пътят
макар и да се движи
далече е
от планината
колкото
едно Сбогом
за няколко години
в невиджани
пристанища.

СТУДЕНО
На Вихрен Чернокожев

Зима
свещ
гори
догаря
пламък
и сняг
вали
в сърцето
на света.

Приятели и хора като Вихрен Чернокожев не се забравят, защото те оставят път,
който води към добротата и светлината.